

Sygn. akt. II K 372/17

PR Ds 233.17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Lipnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący S. S. R. Dorota Aleksyńska

Protokolant sekr.sądowy Katarzyna Korowicka

w obecności Prokuratora Rejonowego w Lipnie Alicji Cichosz

po rozpoznaniu dnia 08.11. 2017r, 27. 12. 2017r, 21. 02. 2018r, 06. 03. 2018r 15. 05. 2018r sprawy

R. N. (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 22 lutego 2017 roku w miejscowości M., gmina D. , województwo (...) , kierował samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...) 76 po drodze publicznej w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości -1, 33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Lipnie , sygn. IIK 236/11 tj. o czyn z art. 178a§4 kk

orzeka

I. Oskarżonego R. N. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z tym ustaleniem, że w chwili prowadzenia pojazdu stan nietrzeźwości oskarżonego przekraczał 0,25mg/l alkoholu wydychanym powietrzu tj. przestępstwa z art. 178a§4 kk i za to na podstawie art.178a§4 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art.69§1 i 2 i 4 kk i art.70§1 kk i art. 73§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby lat 3 (trzech) oddając go pod dozór kuratora sądowego ;

III. na podstawie art.42§3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

IV. na podstawie art.43a§2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 10 000,00 (dziesięć tysięcy) złotych ;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk w zw. z art. 74§1 kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby;

VI. zasądza od Skarbu Państwa / Kasa Sądu Rejonowego w Lipnie/ na rzecz adw. S. Z. kwotę 756,00 złotych oraz kwotę 173, 88 złotych tytułem podatku VAT łącznie kwotę 929,88 złotych tytułem udzielonej oskarżonemu obrony z urzędu ;

VII. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu.

Sygn. akt II K 372/17

UZASADNIENIE

J. N. pozostaje w separacji z R. N.. Sąd przyznał R. N. opiekę nad najmłodszą córką .W lutym 2017 roku ich córka W. przebywała w miejscu zamieszkania ojca R. N..

W dniu 22.02.2017r. około godz. 19:00 J. N. pojechała rowerem odwiedzić córkę W.. Będąc w miejscu zamieszkania męża, nie zastała córki W., ani jej ojca R. N..

dowód: zeznania świadka J. N. k: 6-7, k: 142v-143; wyjaśnienia oskarżonego R. N. k:138v-139

W miejscu zamieszkania R. N. od J. S. dowiedziała się, że jej były mąż, będąc pod wpływem alkoholu, pojechał wraz z córką do sklepu. J. N. powiadomiła o powyższym Policję, sama zaś wyjechała do drogi gminnej ,gdzie miała oczekiwać przyjazdu patrolu policji.

dowód : zeznania świadka J. N. k: 67; k: 142v-143

W międzyczasie zadzwoniła po swojego konkubenta Z. S., który po pewnym czasie przyjechał do niej. Oboje stali i czekali na drodze na przyjazd policji. W pewnym momencie od strony miejscowości L. W. zauważyli jadący w ich kierunku samochód osobowym marki T. koloru jasno zielonego. Pojazdem kierował R. N.. Z. S. stanął w poprzek drogi swoim pojazdem i zatarasował przejazd R. N..

dowód : zeznania świadka J. N. k: 6-7, k: 142v-143; zeznania świadka Z. S. k: 9-10.

R. N. wysiadł z pojazdu od strony kierowcy w rękę trzymał wino (...). Zwrócił się do J. N. słowami „ty kur... i co nagrywasz mnie, ja piłem i będę pił” i zaczął pić alkohol.

J. N. i Z. S. czuli woń alkoholu od oskarżonego, miał bełkotliwą mowę i problem z utrzymaniem równowagi. J. N. poinformowała oskarżonego, że policja już jedzie i ma się uspokoić i poczekać

dowód: zeznania świadka J. N. k: 6-7 ; k:142v-143 ; zeznania świadka Z. S. k: 9-10

W międzyczasie z pojazdu marki T. oskarżonego wysiadł pasażer J. B.. Doszło do szarpaniny między Z. S. a J. B..

dowód: zeznania świadka J. N. k: 6-7, k:142v-143; zeznania świadka Z. S. k: 9-10

Na ten moment przejeżdżała drogę E. T.: widziała na drodze szarpiących się Z. S. i J. B..

dowód : zeznania świadka E. T. k: 144, k: 60 – 61.

Po chwili R. N. zawrócił pojazdem i pojechał w kierunku miejscowości L. W.. Pojechał do sąsiada L. C..

Oskarżony rozmawiał z L. C., chciał wezwać policję i karetkę pogotowia. Od R. N. L. C. czuł alkohol.

dowód: zeznania świadka L. C. k: 12-13.

R. N. samochód zostawił przy zabudowaniach L. C., sam zaś poszedł do domu polami.

dowód : wyjaśnienia oskarżonego k: 138v – 134

Gdy wrócił do domu R. N. nie wytrzymał emocji i z nerwów wypił alkohol. W domu miał ćwiartkę wódki . Wypił „może setkę , może lepiej” . Trochę na dnie ćwiartki alkoholu zostało.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k: 138v-139

Około godziny 22:00 do miejsca zamieszkania oskarżonego przyjechali funkcjonariusze policji R. S. i E. Z.. Stwierdzili, że R. N. jest w stanie nietrzeźwości.

dowód : zeznania świadka E. Z. k: 42-43, k: 143v; zeznania świadka R. S. k :39-40, k: 143v.

R. N. poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu:

- pomiar o godz.21:52 wyniósł - 1,33 mg/l
- pomiar o godz. 22:00 wyniósł - 1,29 mg//l
- pomiar o godz. 22:33 wyniósł - 1,24 mg/l
- pomiar o godz. 22:59 wyniósł – 1,22 mg/l

alkoholu w wydychanym powietrzu.

dowód : protokół z przebiegu badania stanu nietrzeźwości k: 2

R. N. został zatrzymany

dowód : protokół zatrzymania osoby k: 3-4

W toku postępowania, w trakcie oględzin pojazdu, w dniu 23.02.2017r. godz. 07:30 pobrano z siedziska fotelu kierowcy pojazdu T. ślad osmologiczny .

Jak wynika z opinii z przeprowadzonych badań stwierdzono zgodność zapachową pomiędzy nadesłanym materiałem dowodowym (śląd nr 1 zabezpieczony z siedziska fotela kierowcy samochodu D. (...) nr rej. (...)) z materiałem porównawczym pobranym z dłoni R. N..

dowód : protokół oględzin pojazdu k: 17-18; opinia z przeprowadzonych badań (H-III-0.5480.34.2017.KL) k:48-50.

R. N. został oskarżony o to, że w dniu 22 lutego 2017 roku w miejscowości M., gmina D., województwo (...) , kierował samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...) 76 po drodze publicznej w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości -1, 33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Lipnie w sprawie o sygn. II K 236/11 tj. o czyn z art. 1768a § 4 kk.

Oskarżony **R. N.** zarówno na etapie postępowania, jak i na etapie postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia inkryminowanego mu aktem oskarżenia czynu. Wyjaśnił, iż w dniu zdarzenia jechał pojazdem mechanicznym, jednak w tymże dniu nie zatrzymała go Policja. W przedziale czasowym między godz. 18:00 a godz. 19:00 drogę zajeżdżała mu jego żona z partnerem, którzy jechali przed nim. Pojazd prowadził Z. S.. Oskarżony wyznał, iż bał się, że wezwą Policję, w związku z czym wycofał się i uciekł. Samochód zostawił u sąsiada, po czym poszedł polami do domu. Gdy wrócił do domu, był zdenerwowany powyższą sytuacją. Wówczas, by się odstresować i uspokoić, spożył alkohol w postaci ćwiartki wódki. Po około 2 godzinach przyjechała do oskarżonego Policja. Funkcjonariusze poddali go badaniu na zawartość alkoholu, wykazało 1,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony wskazał, iż w dniu zdarzenia około godz. 13:00 jadł obiad wspólnie z córką. Około godz. 18:00/19:00 pojechał do sklepu, który znajduje się o odległości około 1 km i 400 metrów od jego domu. Towarzyszyła mu córka W.. W tym czasie oskarżony był trzeźwy. Po przejechaniu około 1 km zajeżdżano mu drogę. Wsiadł wówczas i zapytał się o co chodzi. Następnie oskarżony pojechał do sąsiada L. C.. Pojechał sam, córka zaś została z matką. Oskarżony zostawił u sąsiada samochód, jednak L. C. nic o tym nie powiedział. Po zostawieniu auta, poszedł do domu – około 5-7 minut. Oskarżony wyjaśnił, iż bał się iść do domu drogą, bowiem Z. S. mógłby mu coś zrobić. Oskarżony zaprzeczył, aby w dniu zdarzenia widział

się z J. B.. Nie spożywał z nim alkoholu. Nie jechał też z nim samochodem. Zaprzeczył również, aby miał kupować w sklepie alkohol. R. N. wyznał, iż nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

W zakresie wyjaśnień R. N. stwierdzić należy, iż jakkolwiek nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, to z treści jego oświadczeń wynika, iż prowadził w dniu zdarzenia pojazd marki T. po drodze publicznej, był bowiem wspólnie z córką w sklepie. Co więcej, był również na miejscu zdarzenia, co potwierdza w swoich wyjaśnieniach. Sąd uznał, iż w pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na walor wiarygodności. Sąd odrzucił bowiem depozycje oskarżonego, w których ten zaprzeczał, aby prowadził pojazd pod wpływem alkoholu, a także, aby towarzyszył mu tego dnia J. B.. Wyjaśnienia R. N. zmierzają tylko i wyłącznie do uniknięcia odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn. Są one pokrętne, nielogiczne i sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w toku postępowania, a przede wszystkim z zeznaniami świadków: J. N., Z. S., czy też L. C.. Kluczowa dla weryfikacji wyjaśnień oskarżonego jest opinia, z której wynika, iż wyjaśnienia R. N. dotyczące konsumpcji napojów alkoholowych „stoją w sprzeczności” z wynikami analiz powietrza wydychanego. Powyższa sprzeczność dotyczy zarówno wersji spożycia alkoholu przed godziną 19:00, jak i przed godz. 20:00. Badania stężenia alkoholu w jego powietrzu wydychanym wykazały bowiem ponad dwukrotnie większą ilość alkoholu w organizmie, w stosunku do prognozowanego stężenia alkoholu obliczonego na podstawie jego wersji spożycia napojów alkoholowych podanej podczas rozprawy sądowej. Zachowanie oskarżonego ocenić należy jako wysoce naganne. Prowadził pojazd mechaniczny, nie mając do tego wymaganych uprawnień i znajdując się w stanie nietrzeźwości będąc uprzednio karany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości !

W zakresie weryfikacji wersji zdarzenia przedstawionej przez oskarżonego Sąd przesłuchał następujących świadków: J. N., Z. S., E. Z., R. S., L. C., E. T., R. T. i J. B..

J. N. zeznała, iż w dniu zdarzenia pojechała odwiedzić córkę. W miejscu zamieszkania oskarżonego nikogo nie było. Świadek dowiedziała się od J. S., że jej mąż z córką pojechali do sklepu. Powiedział też, że R. N. był pod wpływem alkoholu. Świadek zeznała, iż postanowiła na nich poczekać. Po jakimś czasie zadzwoniła po Z. S.. Potem wspólnie czekali na oskarżonego. Zauważyli w pewnym momencie światła samochodu. Świadek rozpoznała pojazd marki T.. Wspólnie ze Z. S. zablokowali drogę pojazdowi marki T.. Samochód zatrzymał się, od strony pasażera wysiadł z auta J. B., który znajdował się pod wpływem alkoholu. Zaczął krzyczeć na Z. S.. Następnie z auta wyszła W. N.. Oskarżony wysiadł z samochodu, napił się „wiśniówki” i powiedział do świadka „kurwo i tak mi nic nie zrobisz jak wzywasz Policję, i tak będę pił”. R. N. był pijany- trzymał się na nogach jednak krzywo chodził. (J. N. była z oskarżonym 18 lat w związku małżeńskim i wie kiedy jest trzeźwy kiedy pijany). Następnie wsiadł do pojazdu, zawrócił i oddalił się w stronę miejscowości L.. Świadek zeznała, iż zadzwoniła wówczas po Policję. Po około godzinie przyjechali funkcjonariusze policji. Oskarżony został wówczas poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Kolejny świadek **Z. S.** zeznał, iż w dniu zdarzenia J. N. poszła na pieszo do R. N.. Na miejscu nie zastała nikogo. Zadzwoniła więc do świadka, by ten przyjechał i podjechał pod sklep zobaczyć czy jest tam oskarżony. Pod sklepem był oskarżony, J. B. i W. N.. Mężczyźni pili alkohol w postaci „wiśniówki”. Następnie świadek pojechał do J. N. na drogę i stanął w poprzek. Nie chciał dopuścić, by R. N. woził dziecko, będąc w stanie nietrzeźwości. Oskarżony zatrzymał się samochodem około 3-4 metrów od nich. Najpierw wysiadł J. B., który zaczął się kłócić ze świadkiem, po czym uderzył go w twarz. Wówczas Z. S. przewrócił go i położył się na nim. W tym momencie oskarżony odjechał samochodem do sąsiada L. C.. W trakcie tego zdarzenia drogą przejeżdżała E. T.. Świadek wstał i puścił J. B., bowiem myślał, że to Policja. W ocenie świadka R. N. znajdował się pod wpływem alkoholu, zataczał się na nogach, miał bełkotliwą mowę, zamierzył się też na świadka, by go uderzyć butelką.

Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionych świadków. Ich zeznania są logiczne, wzajemnie się uzupełniają i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Świadkowie Ci przedstawili zdarzenie tak, jak je zapamiętali. To głównie w oparciu o ich zeznania ustalono stan faktyczny w niniejszej sprawie.

To, że oskarżony jechał pojazdem i miał kontakt ze świadkami na drodze to również wynika z wyjaśnień oskarżonego. Ta okoliczność jest w zasadzie bezsporna - to że oskarżony prowadził pojazd nie mając uprawnień.

Świadek **L. C.** zeznał przed Sadem, iż w dniu zdarzenia oskarżony przyjechał do niego i chciał żeby świadek zadzwonił na Policję. Mówił, że Z. S. bije jego brata cioteczno J. B.. Świadek powiedział, że nie zadzwoni na Policję. Następnie oskarżony zapytał się czy może zostawić u niego samochód, na co świadek się zgodził. W ocenie świadka R. N. był trzeźwy. L. C. nie odniósł wrażenia, aby ten znajdował się pod wpływem alkoholu. Dzielili ich za duża odległość, by świadek mógł wyczuć od niego alkohol. W postępowaniu przygotowawczym zaś świadek zeznał iż od oskarżonego „czuć było alkohol z ust” w trakcie rozmowy. (zeznania k. 12-13) .

Zatem podsumowując kolejny świadek potwierdza fakt, oskarżony przyprowadził do niego pojazd marki T., który zostawił na terenie jego nieruchomości. Zatem oskarżony jechał. Również świadek ten potwierdza, że oskarżony prosił o pomoc dla B. (bo bije go Z. S.) czyli J. B. musiał z oskarżonym jechać ! (czemu w swoich wyjaśnieniach zaprzecza oskarżony). Co więcej, świadek w swych zeznaniach w postępowaniu przygotowawczym wskazywał, iż od R. N. wyczuwalna była woń alkoholu, czemu w toku rozprawy głównej zaprzeczył i tej zmianie zeznań świadka sąd nie dał wiary uznając w tej kwestii za wiarygodne zeznania z postępowania przygotowawczego. Świadek nie przekonał Sądu co do powodu i okoliczności zmiany zeznań.

E. T. zeznała, iż w dniu zdarzenia wracała od mamy, tj. od strony miejscowości L. W. w kierunku miejscowości M.. Było już ciemno. Na początku świadek zobaczyła światła, gdy dojechała bliżej zobaczyła, że Z. S. szarpie się z J. B.. Świadek widziała również J. N. i dziecko. Świadek zapytała się tam obecnych czy coś się stało. Usłyszała od Z. S., że nie, więc ze złością zażądała, by ją przepuszczono, bowiem chce przejechać. Świadek nie wysiadła z samochodu. Następnie pojechała do domu i zadzwoniła na Policję, by poinformować o zaistniałym zdarzeniu. Świadek nie widziała na miejscu R. N..

Zeznania ww. świadka nie odegrały większego znaczenia w niniejszej sprawie, jednakże Sąd uwzględnił je przy swoich rozważaniach. Zeznania te potwierdziły że na miejscu zdarzenia był J. B..

Przesłuchany w charakterze świadka **J. B.** zeznał, że w dniu zdarzenia wracał od siostry. Został wówczas napadnięty przez Z. S., który zajeżdżał mu drogę. Świadek nie wie dlaczego Z. S. tak się zachował, nie pozostawali bowiem w żadnym konflikcie. J. B. zeznał, iż w tymże dniu widział się z oskarżonym R. N., jednak dopiero po zdarzeniu - około godz. 22:00-23:00. Świadek zaprzeczył, aby tego dnia spożywał alkohol przed sklepem wspólnie z oskarżonym. Spożywał alkohol tego dnia, gdy był u siostry. Świadek zeznał, iż mieszka w jednym domu z R. N., mają jednak dwa odrębne mieszkania.

Sąd uznał zeznania świadka J. B. za niewiarygodne, pokrętne i sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w toku postępowania, a przede wszystkim z zeznaniami świadków: J. N. i Z. S. i L. C..

Należy podsumować dlaczego oskarżony szukał pomocy dla B. u L. C. skoro się z B. nie widział ! Skąd wiedział, że B. szarpał się z S.? – bo taką informację oskarżony przekazał L. C.. Odpowiedź jest jedna oskarżony jechał razem z J. B. . Widział szarpiących się S. i B. stąd jego reakcja.

Jednak ta okoliczność t.j. bytność J. B. na miejscu zdarzenia jest mało istotna w kontekście zarzutu kierowanego wobec oskarżonego.

Sąd przesłuchał również funkcjonariuszy policji E. Z. i R. S..

E. Z. zeznała, iż z racji upływu czasu nie pamięta szczegółów związanych z przedmiotowym zdarzeniem. Pamiętała jedynie, że była na interwencji w miejscowości L. W., gdzie mężczyzna miał poruszać pojazdem, będąc pod wpływem alkoholu. O. wówczas teren, jednak nikogo nie zatrzymano. Później świadek otrzymała informację od dyżurnego jednostki, że kierujący pojazdem jest już w domu. Świadek nie widziała jak oskarżony jechał pod wpływem alkoholu. Stan nietrzeźwości stwierdzili dopiero, gdy ten przebywał w domu, został bowiem oskarżony poddany badaniom. Świadek nie pamiętała jednak czy oskarżony się tłumaczył co pił, kiedy i w jakiej kolejności.

Kolejny funkcjonariusz policji **R. S.** zeznał, iż pamięta jedynie, że interwencja dotyczyła tego, że oskarżony miał wozić córkę pojazdem marki T.. O. wówczas teren, jednak nie ujawniono w/w pojazdu. Po jakimś czasie świadek otrzymał informację od dyżurnego jednostki, iż oskarżony znajduje się w domu. Tam też się udali. Pytali się go wówczas czy kierował pojazdem marki T., zaprzeczył. Na podwórzu nie było samochodu. Oskarżony nie chciał wskazać, gdzie go zostawił. Świadek zeznał, iż R. N. znajdował się pod wpływem alkoholu, co można było zauważyć gołym okiem.

Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionych świadków. Ich zeznania są logiczne, wzajemnie się uzupełniają i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Świadkowie Ci są osobami obcymi dla oskarżonego, nie mieli więc powodu, aby swoimi zeznaniami kogokolwiek obciążać. Przedstawili zdarzenie tak, jak je zapamiętali.

Świadek **R. T.** zeznał, iż nie ma żadnej wiedzy na temat przedmiotowego zdarzenia. Nie słyszał, aby oskarżony miał jechać pojazdem pod wpływem alkoholu. Zeznania ww. świadka nie odegrały większego znaczenia w niniejszej sprawie.

Sąd podzielił opinię z przeprowadzonych badań osmologicznych. Wynika z niej, iż stwierdzono zgodność zapachową pomiędzy nadesłanym materiałem dowodowym oznaczonym jako ślad nr 1 zabezpieczonym z siedziska fotela kierowcy samochodu D. (...) nr rej. (...) z materiałem porównawczym pobranym z dłoni R. N..

Sąd podzielił również wnioski płynące z opinii specjalisty patomorfologa R. U. (Sąd dopuścił dowód na wniosek obrońcy oskarżonego k.144v) . Wynika z niej, iż wyjaśnienia R. N. dotyczące konsumpcji napojów alkoholowych „stoją w sprzeczności” z wynikami analiz powietrza wydychanego. Powyższa sprzeczność dotyczy zarówno wersji spożycia alkoholu przed godziną 19:00, jak i przed godz. 20:00. Badania stężenia alkoholu w jego powietrzu wydychanym wykazały bowiem ponad dwukrotnie większą ilość alkoholu w organizmie, w stosunku do prognozowanego stężenia alkoholu obliczonego na podstawie jego wersji spożycia napojów alkoholowych podanej podczas rozprawy sądowej. Zaistniałą różnicę należy odnieść do innej ilości alkoholu spożytej w innym czasie niż to podaje oskarżony.

Sąd ustalił ponad wszelką wątpliwość , iż oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości jednak w kontekście zebranego materiału dowodowego w sprawie nie można w sposób kategoryczny ustalić stanu nietrzeźwości oskarżonego – podać konkretny wynik stanu nietrzeźwości. Sąd przyjął ,iż R. N. prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości jednak również ustalił , iż po powrocie do domu wypił jeszcze alkohol. Należy także podkreślić iż zdarzenie miało miejsce około godziny 19.00 zaś badanie zostało przeprowadzone około godziny 22.00 .

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ustalone na jego podstawie okoliczności sprawy pozwalają na stwierdzenie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynu z art. 178a § 4 kk, z tym jednak ustaleniem, że w chwili prowadzenia pojazdu stan nietrzeźwości oskarżonego przekraczał 0,25 mg/l alkoholu wydychanym powietrzu. Sąd nie był w stanie dokładnie określić stanu nietrzeźwości R. N. w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego, bowiem w tymże czasie nie był on poddawany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Takim badaniom został poddany później, gdy przebywał u siebie w domu. W związku z powyższym, mając na uwadze opinię specjalisty patomorfologa, Sąd orzekający w pierwszej instancji uznał, iż stan nietrzeźwości oskarżonego przekraczał 0,25 mg/l alkoholu wydychanym powietrzu, nie przyjmując, iż w chwili prowadzenia pojazdu R. N. miał 1, 33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu – bowiem stan ten wykazały badania przeprowadzone o godz. 21:52.

Prokurator Rejonowy w Lipnie oskarżył R. N. o popełnienie czynu z art. 178a § 4 kk, opierając się na tym, iż był już on skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Lipnie z dnia 17 maja 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 236/11 za popełnienie przestępstwa z art. 178a§1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata.

Z kolei obrońca R. N. wskazał, iż skazanie w sprawie II K 236/11 uległo zatarciu, w związku z powyższym zasadnym byłaby zmiana kwalifikacji prawnej czynu z art. 178a § 4 kk na art. 178a § 1 kk.

Sąd orzekający w pierwszej instancji stanął na stanowisku, podobnie zresztą jak oskarżyciel publiczny, iż w sprawie o sygn. akt II K 236/11 nie doszło do zatarcia skazania. Uzasadniając swoją decyzję, Sąd pragnie wskazać, iż:

1. R. N. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Lipnie z dnia 17 maja 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 236/11 za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, a także na karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych po 10 złotych każda. Wobec R. N. orzeczono środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których uprawnia prawo jazdy kat. B na okres 3 lat, a także świadczenie pieniężne na cele społeczne.

2. Wyrok w w/w sprawie uprawomocnił się w dniu 25 maja 2011 roku. Okres próby rozpoczął się zatem tegoż dnia i winien skończyć się z upływem 25 maja 2014 roku. Zaś na mocy art. 76§1kk skazanie winno ulec zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresy próby, a zatem z dniem 25 listopada 2014 roku. W niniejszej sprawie R. N. nie uiszczył w okresie wymaganym do zatarcia skazania świadczenia pieniężnego, a zatem skazanie nie uległo zatarciu z dniem 25 listopada 2014 roku. Skazany uiszczył jedynie grzywnę. (k. 106)

3. Art. 76§2 kk stanowi bowiem, iż jeżeli wobec skazanego orzeczono grzywnę, środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania. Zatarcie skazania nie może nastąpić również przed wykonaniem środka zabezpieczającego. R. N. uiszczył należne świadczenie pieniężne w dniu 5 grudnia 2017 roku(k. 171) jednak i w tym dniu skazanie nie uległo zatarciu. W dalszej części Sąd uzasadni dlaczego.

4. W dniu 1 lipca 2015 roku w życie weszła ustawa nowelizująca kk ustawa z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

5. Art. 21 w/w ustawy stanowi, iż do skazań prawomocnymi wyrokami wydanymi przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w przedmiocie zatarcia skazania stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, **chyba że okres zatarcia skazania upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy**. Jeżeli jednak według przepisów ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą okres zatarcia skazania upłynąłby przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zatarcie skazania następuje z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

6. Okres zatarcia skazania w sprawie II K 236/11 upłynąłby w dniu 5 grudnia 2017 roku, a zatem już po wejściu w życie w/w ustawy.

7. Ustawa nowelizująca z dnia 20 lutego 2015r. dodała, z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 2015 r., do art. 76 kk klauzulę: „Przepis art. 108 stosuje się”. W ten sposób ustawodawca wskazał, że art.76§1 kk obecnie nie stanowi już przepisu szczególnego w stosunku do art. 108 kk. Bieg okresów wskazanych w art. 107 kk (po zmianach również w art. 76 kk) decydujących o zatarciu skazania z mocy prawa lub uprawniających do zatarcia skazania w drodze orzeczenia sądu, **nie może być liczony odrębnie dla poszczególnych wyroków**, dotyczących sprawcy skazanego za dwa lub więcej przestępstw nie pozostających w zbiegu. **Bieg tych okresów rozpoczyna się w takiej sytuacji od daty wykonania, darowania lub przedawnienia wykonania kary orzeczonej ostatnim, dotyczącym sprawcy wyrokiem**, a zatarcie skazania może nastąpić wyłącznie w odniesieniu do wszystkich wyroków dotyczących konkretnego sprawcy (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 15 marca 2018 r. IV KK 239/17, L.).

8. R. N. został bowiem skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Lipnie z dnia 19 stycznia 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 269/16 na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym za czyn z art. 217 § 1 kk, który popełnił w dniu 31 maja 2016 roku (a zatem przed dniem 5 grudnia 2017 roku). Kara ograniczenia wolności została wykonana w dniu 15 listopada 2017 roku.

9. Zgodnie z brzmieniem art. 107 § 4 w razie skazania na karę ograniczenia wolności zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 3 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania.

10. A zatem, mając na względzie zasadę równoczesności zatarcia skazań, skazanie w sprawie o sygn. akt II K 236/11 ulegnie zatarciu z dniem zatarcia skazania w sprawie o sygn. akt II K 269/16, tj. z dniem 15 listopada 2020 roku (nie uwzględniając skazania w niniejszej sprawie).

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178a § 4 k.k., **zaistniały w dacie wyrokowania** co do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., **uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 178a § 4 k.k.** także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt III KK 427/15, Lex). Na dzień wyrokowania w niniejszej sprawie skazanie w sprawie o sygn. akt II K 236/11 nie uległo zatarciu, a zatem zasadnym jest przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 178a § 4 kk.

Sąd dokonał długiego wywodu prawnego co do przyjętej kwalifikacji prawnej czynu bowiem to zagadnienie było trudne przy czym obrońca oskarżonego w mowie końcowej wnosił o przyjęcie art.178a§1kk.

Gdyby oskarżony uiszczył świadczenie pieniężne orzeczone wyrokiem II K 236/11 w terminie chociażby w okresie próby kwalifikacja czynu byłaby korzystniejsza dla oskarżonego.

W świetle powyższych ustaleń stwierdzić należy, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. **178a § 4 kk**, tj. w dniu 22 lutego 2017 roku w miejscowości M., gmina D., województwo (...), kierował samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...) 76 po drodze publicznej w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości, który przekraczał 0,25 mg/l alkoholu wydychanym powietrzu , będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Lipnie w sprawie o sygn. II K 236/11 i za to na podstawie art. 178a § 4 kk Sąd wymierzył mu **karę 10 miesięcy pozbawienia** wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący **3 lata**.

Czyn, którego dopuścił się oskarżony Sąd ocenił jako naganny. Podkreślić trzeba fakt, iż nietrzeźwi kierowcy są potencjalnym zagrożeniem dla życia i zdrowia innych współuczestników ruchu. Takie zachowania , zdaniem Sądu, powinny być piętnowane i surowo karane, zwłaszcza w obliczu wciąż rosnącej liczby wypadków i kolizji, których często bezpośrednią przyczyną jest spożywanie alkoholu. Należy również podkreślić, iż spożycie nawet niewielkiej dawki alkoholu, które nie wywołuje widocznych zmian w zachowaniu się człowieka powoduje zaburzenia reakcji wzrokowej, słuchowej, pogarsza też precyzję ruchów, co przyczynia się do stwarzania na drodze sytuacji zagrożenia w ruchu. Co więcej, na skutek obniżonej zdolności sprawności funkcjonowania układu nerwowego oraz obniżonej zdolności osądu sytuacji drogowej, zanikaniu krytycyzmu i precyzyjnego myślenia w wyniku spożycia alkoholu mogło dojść do tragedii.

Oskarżony miał świadomość spożytego alkoholu i zagrożenia jakie stwarza, prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości, lecz mimo to prowadził samochód. W ocenie Sądu poziom intelektu oskarżonego pozwala na wyciąganie wniosków dotyczących następstw picia alkoholu. Zdaje on sobie sprawę, że prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości jest niezgodne z prawem i karalne. Był wcześniej karany za przestępstwo podobne znał konsekwencje prawne naganne zachowania . R. N. nigdy nie posiadał uprawnień do prowadzenia pojazdów.

Stan nietrzeźwości – zgodnie z definicją legalną zawartą w art. 115 § 16 kk – zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila lub prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, ewentualnie zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 53 kk, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy sprawcy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości jego czynu oraz biorąc pod uwagę zapobiegawcze i wychowawcze cele kary. Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd miał na uwadze

potencjalne niebezpieczeństwo, jakie jazda w stanie nietrzeźwości stanowi dla innych użytkowników dróg. Sąd wziął po uwagę przekroczenie dopuszczalnego progu zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu; wymierzona oskarżonemu kara jest zatem w ocenie Sądu adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu jak i do stopnia zawinienia. Ponadto Sąd wziął pod uwagę postawę oskarżonego, okoliczność, iż nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na niekorzyść oskarżonego Sąd wziął pod uwagę fakt, iż prowadził pojazd mechaniczny bez posiadania wymaganych uprawnień. Nie bez znaczenia okazał się także sposób życia oskarżonego przed popełnieniem zarzucanych mu czynów.

Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, Sąd uwzględnił dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz możliwość jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych. W konsekwencji powyższego wykonanie orzeczonej kary zostało na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 kk, art. 70 § 1 kk oraz art. 73 § 1 kk zawieszane na okres próby wynoszący 3 lata. Sąd uznał, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na ww. okres próby będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów wychowawczych i prewencyjnych, jak również zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Mimo okoliczności towarzyszących popełnieniu przez R. N. zarzucanego mu przestępstwa oraz skutków, jakie swym zachowaniem wywołał, Sąd postanowił dać oskarżonemu szansę i skorzystać z dobrodziejstwa środków probacyjnych. Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności Sąd uwzględnił wywiad kuratorski (k. 117-118) z którego wynika, iż oskarżony samodzielnie wychowuje trzy córki (żona wyprowadziła się). Wszystkie córki zadeklarowały chęć pozostania przy ojcu. Dzieci zmotywowały go do podjęcia działań zmierzających do dokonania pozytywnych zmian w życiu. Oskarżony regularnie uczestniczy w terapii odwykowej organizowanej przez Urząd Miasta i Gminy w D. n/W.. Właśnie te okoliczności były powodem dla których Sąd zawiesił oskarżonemu karę pozbawienia wolności (oskarżyciel publiczny wniósł o karę bezwzględną pozbawienia wolności)

Stosując się zaś do dyspozycji art. 42§3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, który jest w istocie obligatoryjnym środkiem przy tego typu przestępstwie. Rozmiar tego środka karnego uwzględnia stan nietrzeźwości oskarżonego i ma stanowić przede wszystkim funkcję prewencyjną. Należy pamiętać iż oskarżony nigdy nie miał prawa jazdy!!! (wyjaśnienia k. 138v). Orzeczone zakaz ma bowiem uniemożliwić oskarżonemu ponowne popełnienie przestępstwa tego samego rodzaju, jednocześnie eliminując go na stałe z ruchu. Pozbawienie oskarżonego możliwości prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie dla niego dodatkową dolegliwością, swoistą mobilizacją do życia w zgodzie z powszechnie obowiązującymi normami prawnymi, ale i dobitnie uświadomi mu zagrożenie, jakie stwarzają w ruchu drogowym pijani kierowcy i tym samym uzmysłowi mu należycie naganność jego zachowania. Sąd nie dopatrył się w niniejszej sprawie żadnych szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby odstępianie od orzeczenia tegoż środka karnego dożywotnio. W sprawie o sygnaturze akt II K372/17 nie zachodzi bowiem wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 42 § 3 kk zd. ostatnie.

Zgodnie z art. 43a § 2 kk Sąd orzekł także wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wymaganej kwocie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; kwota świadczenia stanowi ustawowe minimum i jest obligatoryjnym środkiem karnym przy tego typu przestępstwie z art. 178a § 4 kk.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązano R. N. do powstrzymywania się w okresie próby od nadużywania alkoholu. Sąd uznał, iż nałożenie dodatkowo obowiązku powstrzymywania się od nadużywania alkoholu wzmocni cele wychowawcze orzeczonej względem niego kary. Obowiązek ten pozostaje w związku z popełnionym przez skazanego przestępstwem i z uwagi na to, Sąd uznał, iż racjonalne względy przemawiają za jego orzeczeniem. Zdaniem Sądu zobowiązanie oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu spełni cele, jakie ma względem niego osiągnąć, a mianowicie wpłynie wychowawczo i pozytywnie na postawę sprawcy, co pozwoli na kształtowanie względem niego pozytywnej prognozy kryminologicznej, zaś kontrolę tego obowiązku będzie sprawował kurator sądowy.

Zdaniem Sądu, całokształt kar i środków karnych zastosowanych wobec oskarżonego, przyczynią się do nakłonienia oskarżonego do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, a jednocześnie spełnią swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa /Kasa Sądu Rejonowego w Lipnie/ na rzecz adw. S. Z. kwotę 756,00 złotych oraz kwotę 173,88 złotych tytułem podatku VAT – łącznie kwotę 929,88 złotych tytułem udzielonej oskarżonemu obrony z urzędu.

Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu , uznając, że ich uiszczenie będzie stanowiło dla oskarżonego nadmierne obciążenie. Oskarżony jest w trudnej sytuacji materialnej co wynika z wywiadu kuratorskiego z tego też powodu Sąd wyznaczył mu obrońcę z urzędu.